

11. února 2014
SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

Při této příležitosti budeme v neděli 9. února ve všech kostelích udělovat Svátost Pomazání Nemocných.

Proto zveme všechny starší a nemocné lidi a ostatní prosíme o pomoc při dopravení nemocných do kostela.

Všechny, kdo už nějakou chvíli nepřistoupili ke svátosti smíření, prosíme o dřívější zpověď.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
- 17.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Společenství rodin se zapojuje při liturgii na Mělníce

Již přes rok se scházíme v ustáleném počtu 8 – 10 rodin. Osobně vnímám toto setkávání jako velmi plodné a povzbuzující pro náš osobní i duchovní život.

V současné době si uvědomujeme, že si nechceme jen hrát na vlastním písečku, a proto se začínáme zapojovat i při dalších aktivitách mimo naše setkání. Začali jsme společným úklidem kostela před Vánoci, kdy jsme tak chtěli pomoci a poděkovat těm, kteří se obětavě starají o úklid chrámu. S novým rokem přichází naše společenství s námětem zapojit se při liturgii. Úmyslem je více podpořit aktivní účast nás všech věřících v kostele a zároveň nepřebírat roli těch, kteří po dlouhá léta v chrámě Petra a Pavla slouží.

Proto jsme se nabídli, že bychom rádi v den, kdy se scházíme na faře, také posloužili aktivní službou při nedělní bohoslužbě. Předně se snažíme zapojit naše ratolesti do ministrování u oltáře, pomoci při bohoslužbě slova četbou Písma a se zpěvem žalmu. Naším cílem je podpora a pomoc. Proto bychom touto cestou chtěli povzbudit a vyzvat každého, kdo by se rád také takto zapojil do liturgie. Můžete kohokoliv z nás kontaktovat po mši přímo v kostele, nebo na **e-mail: Jaromir.tyle@seznam.cz**.

Další setkání s naší aktivní účastí při bohoslužbě je naplánováno na 16. února 2014.

Závěrem bych chtěl všem čtenářům Farního zpravodaje Sv. Ludmily popřát krásný a Bohem vedený vstup do nového roku 2014. Ať je pro Vás tento rok požehnaný a vedený Pánem. Proto Vám chci nabídnout krátkou, ale pro mne osobně velmi důležitou modlitbu, kterou se modlím každý den:

„Pane Ježíši Kriste, který jsi zemřel za moje hříchy, děkuji Ti za to, že mne miluješ bez podmínek takového, jaký jsem, a že máš se mnou své plány. Vyznávám, že jsem hříšný člověk a potřebuji Tvoji pomoc, abych se mohl navrátit k Bohu. Proto Tě, prosím, ujmi se vlády nad mým životem a zachraň mne od hříchu. Staň se mým osobním Pánem a Spasitelem a veď mne po svých cestách až do konce mého života. Amen.“

Jaromír Týle, animátor společenství rodin na Mělníce

V listopadu tátové pomohli dětem postavit lodičky a poslat je po vodě.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: **www.saletini.cz**

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: **farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz**. Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Uvítejme jasné a věčné světlo

Pospěšme vstříc Kristu, my všichni, kteří s takovou zbožností slavíme a uctíváme jeho tajemství, pojďme všichni s ochotným srdcem. Nikdo ať při tomto setkání nechybí, ať není nikoho, kdo by nenesl světlo.

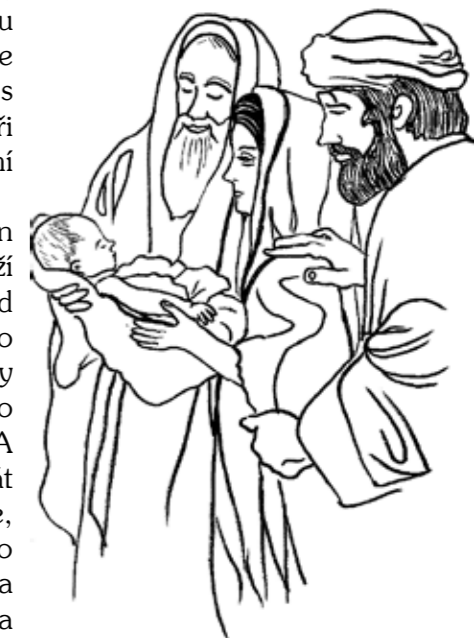
Jestliže zažijeme plamen svíce, chceme ukázat na Boží světlo toho, jenž přichází, od něhož pochází světlo všeho, co svítí, neboť on zahání temnoty nejtemnější a hojností věčného světla všechno osvětluje. A chceme také co nejjasněji dát najevo, jak má zářit naše duše, chceme-li mu jít v ústrety. A jako nesla Boží Matka a nejčistší Panna v náručí pravé světlo a přišla na pomoc těm, kdo byli pohřženi v temnotách, tak i my, jsouce osvětleni jeho světlem a držíce v rukou všem viditelné světlo svíce, spěšně vyjdeme naproti tomu, který je světlo pravé.

Vždyť opravdu světlo přišlo na svět a svět zahalený tmou osvítilo, opravdu nás navštívil ten, který vychází z výsosti a osvítil ty, kdo seděli v temnotách. To je naše dnešní tajemství, a proto jsme vyšli se svícemi v rukou, proto přicházíme se světlem, abychom tak naznačili, že nám zazářilo světlo, a abychom se otevřeli jasu, který na nás od něho přechází. Pospěšme proto všichni společně a vyjdeme Bohu vstříc.

Přišlo to pravé světlo, osvěčující každého člověka přicházejícího na tento svět. Nuže bratři, všichni ať jsme osvětleni, všichni ať jsme plni jasu. Nikdo z nás ať nezůstane neposvěcený tímto světlem, nikdo, koho zcela naplnilo, ať nesetrvává v noční temnotě, nýbrž vyjdeme všichni plni jasu. Byli jsme osvětleni, všichni společně vyjdeme naproti a se starcem Simeonem uvítejme ono světlo, jasné a věčné. Se Simeonem se z duše radujme a Původci a Otci světla společně zazpívejme chvalozpěv díky, neboť on nám poslal pravé světlo, zaplašil temnotu a všem nám dal zazářit svým světlem.

Skrze něho jsme také my uviděli Boží spásu, kterou připravil před očima všech národů a kterou nám zjevil ke slávě nového Izraele. A stejně jako byl Simeon pohledem na Krista zbaven pout pozemského života, i my jsme rázem byli osvobozeni od onoho starého a temného hříchu. Také my jsme ve víře objali Krista, když k nám přišel z Betléma, a z pohanů jsme se stali Božím lidem, neboť Kristus je naše spasení od Boha Otce. Spatřili jsme Boha, když se stal člověkem; a protože jsme viděli, že Bůh přišel, a v duchu ho vzali do náruče, nazýváme se novým Izraelem. A proto každoročně slavíme tento Boží příchod a nikdy na něj nezapomeneme.

Z promluvy svatého Sofronia, biskupa jeruzalémského

Světový den nemocných

Je to moudré řešení, že každý den v roce můžeme podle pokynu naší církve myslet na určitou skupinu lidí, našich bližních nebo pro svou modlitbu přijmout jeden úmysl, spojující všechny. Každoročně je den 11. února – liturgická památka Panny Marie Lurdské – věnován nemocným, lékařům a vůbec všem, kteří v jakémkoli zdravotnickém zařízení pracují ve prospěch trpících, těch, které sužují bolesti.

Samozřejmě by to bylo málo, kdybychom na nemocné a jejich pomocníky měli myslet jen jedenkrát za rok. Pamatujeme na ně jistě často, denně, ale v lurdkém světle v den, kdy se tehdy Maria ukázala dívce Bernardettě poprvé, za nemocné, trpící a ošetřující personál se modleme intenzivně. Modlit se za nemocné neznamena diktovat Pánu Bohu, co a pro koho má udělat. Není ani největším Božím darem jen zdraví. Smír lidské duše s Bohem a přátelství s Ním člověka obdarovává, léčí a uzdravuje, dává i vnitřní duchovní sílu vytrvat a mnohdy těžký úděl nemoci, stejně tak těžký úkol služby ošetřujících, statečně přijmout.

Při modlitbě se však může v našem srdci objevit i úvaha nad zdravotnictvím jako takovým, zvláště v poslední době diskutované téma na všech stranách. Krizi, problémy, potíže ve zdravotnictví ale snad nemůžeme zúžit jen do roviny dostatečného či nedostatečného platového ohodnocení těch, kteří určitě starostlivě bdí nad lůžky nemocných. Jsou to právě nemocní, kteří trpí mnohdy opuštěností a samotou už proto, že jsou značně omezeni ve svých možnostech, a tak odkázáni na pomocnou a hlavně laskavou a obětavou ruku druhých. Kdyby tato ruka měla být pořád jen natažená... Krize, problémy a potíže především nemocných by se jen prohlubovaly.

Promysleme si i svou vlastní účast pomoci v oblasti zdravotnictví: ochota navštívit nemocné s křesťanským srdcem nestojí ani korunu a přitom způsobí radost, která je nad zlato. Neodsuzovat ty, kteří se rozumně a oprávněně dožadují spravedlivé odměny, pokud vědí, že jiní se přizívají na jejich účet, též nestojí ani haléř. Umět je pochopit a poukázat jim na úžasnou hodnotu ušlechtilosti a nezastupitelnosti jejich služby může pro ně být zisk nejen trojnásobný, ale i stonásobný.

Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický

Můj názor na platné způsoby přijímání Nejsvětější svátosti.

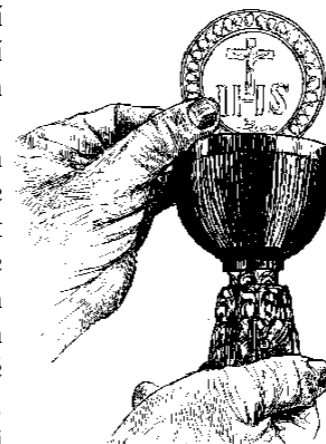
V naší diecézi, podobně jako v mnohých jiných na světě, je povoleno podávat svaté přijímání buď tradičně, tj. do úst, nebo tak zvaně „na ruku“. Formu a obsah tradičního přijímání upřesnil svatý Tridentický koncil v letech 1545-1563 a toto se stalo bezvýjimečnou normou církevního práva, platnou až do současnosti. Po Druhém Vatikánském koncilu doporučila kongregace pro bohoslužbu Svatému stolci vyhlásit Indult, to znamená výjimku z platné normy, která by umožňovala za určitých okolností podávat svaté přijímání věřícím na ruku. Tento Indult byl na základě žádosti České biskupské konference v roce 1998 Svatým stolcem vyhlášen s podmínkou, že o jeho uvedení do praxe musí rozhodnout v každé diecézi příslušný sídelní biskup. A tak se stalo, že v českých zemích na základě pastýřského

listu českých biskupů byly povoleny oba způsoby podávání Svátosti Nejsvětější. O tom, jaký způsob si jednotliví věřící zvolí, ponechala Církev na každém z nich podle jejich svědomí.

Já jsem pro své rozhodnutí neměl dostatek potřebných informací. Proto jsem si z dostupných zdrojů zjistil, že kongregace pro bohoslužbu doporučila svatému stolci vydat zmíněný Indult ze dvou důvodů. Prvním důvodem (podle mého mínění nejdůležitějším), byla skutečnost, že v mnoha zemích světa dosud existuje pronásledování katolických křesťanů a je jim zabraňováno fyzicky praktikovat liturgické úkony. Vzpomeňme na doby totalitních režimů u nás, kdy nebylo možné ve věznicích nebo v koncentračních či pracovních táborech Nejsvětější svátost podat jinak, než zprostředkovaně. Takže lidé, kteří po přijímání toužili, si proměněné hostie vzájemně předávali. V takovýchto situacích je samozřejmě církevní legalizace styku Těla Páně s neposvěcenou dlaní prostřednictvím Indultu velmi moudrá. Druhým důvodem byla neposlušnost kněží v některých farnostech v Nizozemsku, Belgii, Francii a též v některých katolických farnostech v Británii, kde zřejmě z důvodů pronikání protestantského vlivu se tento způsob praktikuje. Jeho zastánci tvrdí, že se jedná o návrat ke způsobu přijímání v prvotní církvi, neboť ve večeradle byla poslední Kristova večeře vlastně první mší svatou, při které apoštolové přijímali Spasitelovo tělo vlastníma rukama. Myslím si, že k tomuto tvrzení je si třeba uvědomit, že jestliže tomu tak skutečně bylo, tak pravdou je též to, že apoštolové z hlediska apoštolské posloupnosti v Kristově církvi byli kněží, ne-li biskupové. Takže druhý důvod zavedení Indultu se jeví jako kompromis pro zabránění konfliktu mezi tradicionalisty a těmi, kteří jsou přesvědčeni, že přijímání „na ruku“ je stejně zbožné jako do úst. Já při veškeré úctě i lásce k těm, kteří si to myslí, jsem opačného názoru. Dříve, než se pokusím své mínění zdůvodnit, myslím, že by bylo prospěšné si připomenout, že povolené dva způsoby přijímání si nejsou z hlediska církevního práva rovnocenné. Tradiční přijímání do úst, tak jak bylo stanoveno a do kodexu církevního práva jako norma začleněno, nemůže nikdo zakázat, nebo změnit. Naproti tomu uvedený Indult právní normou není a zakázat jeho využívání má právo každý diecézní sídelní biskup. Ostatně tak se to již ve světě mnohdy stalo. Na příklad v Argentině biskup Juan Rodolfo Laise, v Itálii kardinál Caffara v boloňské diecézi. Na Filipínách tamní biskupská konference zrušila dříve povolené přijímání „na ruku“. V některých našich sousedních zemích biskupské konference Vatikán o vydání indultu vůbec nepožádaly neboť tamní Boží lid tento způsob nepraktikuje a překážky zvenčí církve neexistují. Jedná se např. o Slovensko, Maďarsko a jiné. Pro katolíky východního ritu (měl jsem možnost hovořit s některými řeckokatolickými duchovními), je způsob přijímání „na ruku“ naprosto nepřijatelný. Považují to za znesvěcení nejsvětějšího Božího daru. Takže mé rozhodnutí jak přijímat Nejsvětější svátost je jednoznačné. V současné době jedině do úst a to s nejvyšší pokorou a úctou. Bezdůvodné přijetí těla Kristova na dlaň si mi nejeví jako gesto pokory a úcty, nýbrž jako projev lidské pýchy. Je mi smutno, když to srovnávám v protikladu s úzkostlivou snahou kněze, který se od okamžiku proměňování svaté hostie nedotkne jinak, než posvěcenými palci a ukazováký. Je až dojemné, jak po svátém přijímání pečlivě a pomalu purifikuje bohoslužebné nádoby, jak očišťuje patenu korporálem a pečlivě smetá prach z hostie, který mohl ulpět na pateně do kalichu, jak si omývá své posvěcené prsty nad kalichem a vodu „z nádoby“ zbožně vypije, aby ani mikroskopická částička Spasitelova těla nepřišla na zmar a nebyla znesvěcena. Na konec kalich ještě pečlivě korporálem vytře. Jaký to protiklad proti „úctě“, jaké jsem byl svědkem, když dva němečtí skauti, kteří před kostelem opravovali bez rukavic svůj zaolejovaný bicykl, si na neumyté dlaně nechali položit Kristovo svaté tělo. Myslím, že by nebylo méně zbožné, kdyby se v těch svých skautských uniformách postavili do pozoru a přijali Krista tradičně do úst.

Často uvažuji o analogii naší cesty pozemským životem a cesty za Kristem. Obě cesty jsou nám určeny Boží vůlí. Když jsme se narodili, vkládaly nám naše maminky s velikou láskou do pusinek svá těla, aby nás nasatily a dobře připravily na cestu časným životem. Když jsme byli pokřtěni a biřmováni, nabízí se nám z lásky Kristovo tělo, aby nás mysticky nasatilo a připravilo na cestu k životu věčnému. A jak mám toto Svaté sousto přijmout? No přece normálně, od maminky Církve do pusy.

Jiří Červinka

Svátek Stolce sv. Petra

Církev si dne 22.2. připomíná svátek Stolce sv. Petra, prvního mezi apoštoly a prvního římského biskupa, tedy také prvního papeže. Jeho katedra – biskupský stolec – je dodnes uchovávána v Římě a tvoří součást oltáře ve vatikánské bazilice.

Nejstarší zmínky o oslavě dne, kdy podle tradice apoštol Petr usedl na biskupský stolec v městě Římě, se datují do 4. století. Slavnost probíhala 18.1. v Priscilliných katakombách, o kterých starobylé doklady mluví jako o místě, „kde svatý Petr seděl nejprve“. Zde se ve starověku uctívala katedra, tedy starobylý dřevěný stolec, na kterém římský biskup uděloval novokřtěncům svátost biřmování. Katedra se však nedochovala a byla pravděpodobně zničena při nájezdech barbarů v 5. století.

Druhým datem, spojeným s Petrovým biskupským úřadem, je 22.2. Tradice jej uvádí jako den, kdy Petr u Césareje Filipovy vyznal Ježíše jako Božího Syna a jako Petr – Skála byl ustanoven „základem církve“. Římská církev tento svátek slavila v bazilice nad apoštolovým hrobem, tedy na místě dnešní vatikánské baziliky. I zde byla uchovávána a uctívána katedra, používaná Petrem při křestních a biřmovacích obřadech. Historikové se domnívají, že datum 22.2. odkazuje k posvěcení křesťanského bohoslužebného prostoru v samotném městě Římě. Později, v 9. století, byl tento svátek spojován s Petrovým úřadem biskupa v Antiochii. Po liturgické reformě II. vatikánské koncilu bylo lednové datum z kalendáře odstraněno a svátkem, připomínajícím základy papežství, se stal 22. únor.

Původní katedra, tedy stolec apoštola Petra z vatikánské baziliky, byla na přání papeže Alexandra VII. (1655-1667) zahrnuta do architektury oltáře v závěru baziliky a umístěna do bronzové schránky, podpírané sochami čtyř učitelů církve – Ambrože, Augustina, Atanáše a Jana Zlatoústého. V roce 1867, u příležitosti oslav 1800. výročí mučednické smrti apoštolů Petra a Pavla, byla katedra na čas ze schránky vyjmuta a vystavena k veřejné úctě.

Úřad papežství byl podle učení katolické církve svěřen apoštolu Petrovi. Kromě úryvku z evangelia sv. Matouše, kde Ježíš Petrovi svěruje „klíče od nebeského království“, to dokládá i závěr Janova evangelia, kde se Kristus třikrát ptá Petra, zda ho miluje, a třikrát mu říká: „Pas moje ovce“. Petr také stojí v seznamech apoštolů vždy na prvním místě. Katechismus katolické církve proto říká: „Kristus ustanovil Dvanáct jako sbor nebo stálou skupinu, které dal do čela Petra, vyvoleného z nich samých“. Jako z rozhodnutí Pána svatý Petr a ostatní apoštolové tvoří jeden apoštolský sbor, právě tak jsou odpovídajícím způsobem mezi sebou spojeni římský biskup, Petrův nástupce, a biskupové, nástupci apoštolů.“